

RESNICA

Resnica je pot, po kateri hodimo, ko se zazremo v svoje srce in v sebi iščemo univerzalno vez med vsemi živimi bitji, s katerimi lahko sodelujemo, saj edino sodelovanje nas lahko privede do resnice same. Kaj pa je resnica življenja samega? Pogloblja naša vprašanja o sebi in prinaša nova spoznanja le, ko se zazremo vase in v sebi najdemo tiste ideale, ki si jih želimo v svojem vsakdanjem življenju. Ideali so naša pot notranje preobrazbe, ker vsakdo ima želje in srčne želje izvirajo iz srca ter nas popeljejo naši notranji resnici nasproti, saj le ko delujemo iz sebe, se v svojih globinah odkriva nov svet notranjega samospoznanja, ki nam nudi rešitve vseh naših ovir in vsakdanjih težav. Globoko v sebi, v svoji notranjosti čutimo svojo resnico, a jo včasih nismo pripravljeni dati ven iz sebe, saj nas je strah zunanjega sveta oz. reakcij in odzivov naše okolice. Ko začnemo delovati iz sebe, se okolje spremeni, nismo več isti, saj v sebi iščemo, kar so nam velikokrat nudili drugi in nas usmerjali po svojih željah, ali pa smo sami hoteli ugajati drugim tako po videzu kot obnašanju.

Torej, ko se znamo postaviti zase z iskanjem svoje notranje resnice, se vse okoli nas spremeni, nič več ni isto, saj smo se spremenili mi in če smo se spremenili mi, se je spremenilo vse okoli nas. Ne trudimo se ugajati drugim, saj tukaj nismo za njih, ampak smo tukaj, da odkrijemo nova spoznanja življenja samega. Če ne črpamo svoje notranje modrosti, se nam življenjski cilj izmika,

oddaljujemo se od svojega bistva ter notranjega jedra, ko skrbimo za druge, se jim prilagajamo, jim ustrezemo v vsaki malenkosti, nase pa pozabimo. Dajmo sebe na prvo mesto uresničevanja svojih želja, saj šele ko znamo poskrbeti zase, najdemo svojo notranjo resnico in jo obelodanimo v vsakdanjem življenju. Takrat smo šele sposobni pomagati drugim in jim ustreči v svojih željah spreminjanja na boljše.

Ko se nekdo odloči, da se bo spremenil v svoji notranjosti, včasih rabi pomoč, včasih ne, a ko se zazre v svoje srce in začne črpati svojo notranjo moč, takrat se mu odpro vsa vrata njegovega notranjega samospoznanja in to je prava pot do notranjega miru. Saj če delamo le za druge, jim ugajamo in sebe, svojo notranjo podobo, ki tako trpi, dajemo na drugo ali zadnje mesto, ne iščemo svoje resnice, ampak ugajamo resnicam drugih, ki nas uporabljajo kot nadomestek za svojo pot do svoje sreče, saj sreča je v deljenju stvari. Ko se zazremo vase in v sebi začutimo dobroto, lahko drugim priskočimo na pomoč, saj izhajamo iz sebe, ne pa iz želje drugih. Svoje želje morajo uresničiti sami, pri tem jim lahko le pomagamo, ko nas za to prosijo, a le potem, ko smo uresnili svoje želje in se nismo predali notranjemu napuhu, ki nas oddaljuje od bistva življenja samega. To pa je življenje v sožitju z vsemi, ki si zaslužijo našo pomoč in smo jim jo sposobni dati šele takrat, ko se zazremo vase in v sebi najdemo moč urediti svoje življenje, stvari postaviti na svoje mesto, ustvariti trdne temelje svoje samozavesti in notranjega miru ter se znamo postaviti zase v vsaki situaciji. Takrat pride čas, da ustrezemo drugim in jim predamo svojo resnico. Ta jim lahko odpre vrata njihove samozavesti in širjenja resnice vsem, ki so pripravljeni stopiti na to pot, pot notranje moči in notranjega miru, ki nas pelje v ekstazo notranjih občutkov, ko stojimo na trdnih temeljih svoje notranje moči in se odpiramo Božjemu blagoslovu v vsakdanjem delu in znamo poiskati rešitve še tako majhnih težav.

Ne bežimo pred sabo in svojimi problemi, saj nas vedno poiščejo sami in se vrnejo v kakršnikoli obliki, če jih ne rešujemo sproti. Samo sprotno reševanje vseh naših težav, naj si bodo majhne ali velike, nas oddaljuje od kolapsa, ki se nam bliža, ko namesto svojih rešujemo težave drugih. Tako ne živimo svojega življenja, ampak življenje nekoga drugega, predvsem zaradi nemoči spoprijeti se s svojimi težavami in problemi, saj je lažje svetovati drugim, kot urejati svoje življenje, a druge poti ni, kot da živimo zase. Ko rešimo vse svoje probleme, se bližamo svoji notranji resnici, ki odpira vrata naši notranji blaginji in medsebojnemu odnosu, ki temeljijo na resnici, saj nas ravno resnica povezuje, ko prihaja iz našega srca in naše notranje samozavesti. Ko se znamo postaviti zase, smo lahko vzor drugim, ki se tako usmerjajo na pravo pot svoje notranje trdnosti in notranjega miru. Bog nam v našo notranjost daje vse, kar potrebujemo za dosego vseh željenih ciljev, le zazreti se moramo vase, ukvarjati s sabo, ne z drugimi in v sebi najti tisti Božji delček, ki nas povezuje s celotnim stvarstvom. V sebi moramo črpati moč v vsakem trenutku in nikakor nam ne more spodleteti še pri tako majhnih težavah. Le nereševanje malih težav vodi v velike težave, kakor tudi ukvarjanje z vsemi stvarmi, razen s samim seboj.

Bog želi, da postavimo cilje in pričakovanja v vsakdanjem življenju, da ne tavamo po brezpotju, kjer nas ne čaka nič dobrega, ampak da se zazremo vase in v sebi najdemo moč, ki je potrebna, da smo vzor vsem ostalim, ki se še iščejo in ne poslušajo Božje volje kot notranji glas svojega srca. Srce je jedro našega delovanja, brez njega ne gre, ne samo fizično, ampak tudi čustveno in duhovno. Ko izhajamo iz sebe, nam naše srce daje moč in vse vrline naše kreposti. Ko čutimo

ljubezen v sebi, nas nič ne more spraviti na kriva pota našega napuha. Notranje jedro nas vse povezuje med sabo v nerazdruženo celoto, je spomin vsega veselja v vsakem izmed nas v obliki notranjih zapisov našega jedra, ki nam daje tisto moč in samozavest, ki nas podpira v vsakdanjem življenju in nam daje neslutene možnosti, ko poslušamo samega sebe, ko prisluhnemo svoji notranji intuiciji in začnemo verjeti vase. Če verjamemo vase, tudi Bog verjame v nas in sčasoma vsi verjamejo v naše notranje obličje in zunanjo predstavo, ki je plod notranjih zaznav.

Sandi, www.meditacija-sandi.com